

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 197/2010-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. augusta 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti JUDr. J. T., P., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 33/2007 a jeho uznesením č. k. 2 K 33/2007-459 z 12. augusta 2008, ktorým bol odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti O., s. r. o..., P., za účasti Okresného súdu Prešov, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. J. T. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 33/2007 a jeho uznesením č. k. 2 K 33/2007-459 z 12. augusta 2008 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 2 K 33/2007-459 z 12. augusta 2008 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 197/2010-16 z 19. mája 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. J. T. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 33/2007 a jeho uznesením č. k. 2 K 33/2007-459 z 12. augusta 2008 (ďalej aj „namietané uznesenie“), ktorým bol odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti O., s. r. o..., P. (ďalej „správca konkurznej podstaty“ alebo „SKP“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. 2 K 33/2007 z 15. októbra 2007 ustanovený za správcu konkurznej podstaty a 12. augusta 2008 ho okresný súd uznesením č. k. 2 K 33/2007-459 z funkcie SKP odvolal.

Okresný súd v namietanom uznesení odôvodnil odvolanie sťažovateľa z funkcie SKP tým, že *„správca konkurznej podstaty v danom prípade nerešpektoval záväzný pokyn, udelený príslušným orgánom na speňažovanie majetku, na základe čoho dospel súd k záveru, že správca porušil svoje povinnosti vyplývajúce z ustanovenia ZKR“* [zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pozn. (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“)]. V spojitosti

s uvedenými dôvodmi odvolania z funkcie SKP sťažovateľ poukazuje na to, že z odôvodnenia namietaného uznesenia nie je zrejmé, kedy nerešpektoval záväzný pokyn, a ktorý záväzný pokyn mal opakovane nerešpektovať, ani to, ktorý príslušný orgán mal tento pokyn vydať. Navyše, okresný súd rozhodoval na základe návrhu zabezpečeného veriteľa z 20. mája 2008, v ktorom tento ani nevytýkal opakované nerešpektovanie záväzného pokynu, ale navrhoval odvolanie SKP z iných dôvodov.

V sťažnosti sa ďalej uvádza:

«O odvolaní správcu súd rozhoduje podľa § 42 ods. 1, 2 ZKR, avšak pri rozhodovaní postupuje primerane podľa ust. O. s. p. v zmysle § 196 ZKR. Teda aj na konanie o odvolaní správcu je súd povinný primerane použiť ust. O. s. p. o dokazovaní (§ 120 a nasl.), o hodnotení dôkazov (§ 132 a nasl.), ako aj ust. § 169 o obsahu uznesenia a jeho náležitostiach. Uznesenie okrem iného obsahuje aj odôvodnenie. Podľa § 167 ods. 2 O. s. p. ak nie je ďalej ust. inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku. Podľa § 198 ods. 2 ZKR písomné vyhotovenie uznesenia obsahuje aj odôvodnenie.

Podľa návrhu z 20. 5. 2008 boli dôvody na odvolanie formulované do 7 bodov návrhu, ku ktorému som podal vyjadrenie 2. 6. 2008, kde som k jednotlivým dôvodom na odvolanie zaujal stanovisko. V odôvodnení sa súd vôbec nevysporiadal s mojou obranou, vôbec nedal odpoveď na skutkovo relevantné tvrdenia, podložené listinnými dôkazmi, ktoré som k svojmu stanovisku pripojil. Z odôvodnenia nie je vôbec zrejmé – pretože to neobsahuje – o ktoré dôkazy oprel svoje zistenie, že som nerešpektoval opakovane záväzný pokyn, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Z odôvodnenia nie je ani zrejmé, z akého dôvodu považoval súd splnenie povinnosti správcu podľa § 84 ods. 2 ZKR za porušenie jeho povinnosti rešpektovať záväzný pokyn. Súd sa vôbec nezaoberal právnym zdôvodnením údajného nerešpektovania záväzného pokynu, t. j. či postup správcu podľa § 84 ods. 2 ZKR bol porušením jeho povinností a prečo, ak toto ust. ukladá správcovi povinnosť podať návrh, ak sú splnené tam predpokladané podmienky.

Podľa rozhodnutia mal byť opakovane nerešpektovaný záväzný pokyn, teda minimálne dvakrát. Z rozhodnutia súdu však nevyplýva, ktoré pokyny, kým udelené, ktorým prísl. orgánom a akým konaním nemali byť rešpektované. Navrhovateľom vytýkané porušenie mojich povinností nerešpektovaním jeho záväzného pokynu súd právne

neodôvodnil s poukazom na konkrétne ust. ZKR a konanie, teda akým úkonom som mal toto ust. porušiť. Svoje rozhodnutie oprel súd o vypočutie zástupcov veriteľov na nariadenom pojednávaní. Na tomto pojednávaní však súd vypočul týchto zástupcov formálne, bez toho, aby sa títo vyjadrovali ku konkrétnym úkonom, ktorými malo dôjsť k porušeniu povinnosti správcu. Podľa uznesenia z pojednávania súd odročil pojednávanie za účelom zabezpečenia správy od prísl. orgánov v trestnom konaní a stave trestného konania. Súd však rozhodol ešte pred tým, než vôbec mal správu o stave trestného konania.

Ak by súd postupoval v zmysle prísl. ust. § 157 ods. 2 O. s. p., potom by sa v odôvodnení uznesenia z 12. 8. 2008 zaoberal aj tým, prečo splnenie povinnosti správcu podľa § 84 ods. 2 ZKR požiadať súd o vydanie uznesenia, ako postupovať („... správca požiada súd, aby vydal uznesenie...“), ak príslušný orgán neuložil správcovi v primeranej lehote určenej správcom pokyn požadovaný správcom, považoval za porušenie povinnosti správcu.

Správca má totiž povinnosť požiadať súd o rozhodnutie, ako postupovať. Splnenie zákonnej povinnosti nemôže byť hodnotené ako porušenie povinnosti. Súd v uznesení neodôvodnil tieto skutočnosti.»

Výhrady sťažovateľa sa týkajú aj toho, že okresný súd „konal ako s účastníkom konania so S., a. s., B., zrejme na základe uznesenia z 1. 7. 2008, ktorým rozhodol o jej vstupe do konania. Z výroku však nie je jasné a vôbec z neho nevyplýva, ktorých pohľadávok prihlásených veriteľom sa vstup týka. Takéto rozhodnutie je neurčité a nepreskúmateľné, na čo bol súd upozornený a listom zo 16. 7. 2008 požiadaný na nápravu. Nie je teda ani jasné, či vôbec mohla S., a. s., B., ako účastník vystupovať.

Ak súd na základe takého rozhodnutia konal ako s účastníkom so S., a. s., B., a na základe jej stanoviska rozhodol o mojom odvolaní, rozhodol tak v rozpore s ust. § 196 v spojení s § 167 ods. 2 a § 155 O. s. p. a § 25 ods. 1, 2 ZKR, pretože záväzným je iba výrok rozhodnutia, z ktorého má byť zrejmé, namiesto ktorých pohľadávok a ktorého veriteľa podľa zoznamu pohľadávok vstupuje do konania nový veriteľ. Toto nie je zrejmé ani z odôvodnenia cit. uznesenia.“.

Sťažovateľ upriamuje pozornosť aj na uznesenie okresného súdu č. k. 2 K 33/2007-462 zo 16. júna 2008, ktorým súd zamietol jeho návrh na uloženie záväzného pokynu. V odôvodnení tohto uznesenia pritom poukázal na vyjadrenie predsedu veriteľského výboru, ktoré bolo podľa neho podané bez toho, aby o stanovisku rokoval veriteľský výbor. Pokiaľ okresný súd prihliadol aj na vyjadrenie zabezpečeného veriteľa, sťažovateľ tvrdí, že tento nebol oprávnený sa vo veci vyjadrovať a súd nemal pri jeho rozhodovaní na toto vyjadrenie prihliadať.

Sťažovateľ dospel k záveru, že okresný súd svoje rozhodnutia v predmetnom konaní odôvodnil iba formálne, najmä konal v rozpore s § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), čím porušil jeho označené práva.

Ústavný súd si k sťažnosti vyžiadal stanovisko okresného súdu, ktoré mu bolo doručené 6. novembra 2008. Okresný súd považuje sťažnosť za neopodstatnenú vyslovujúc názor, že *„Tvrdenia JUDr. J. T. v sťažnosti zo dňa 02. 10. 2008 o tom, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu o jeho odvolaní z funkcie správcu úpadcu nie je zrejmé, kedy správca nerešpektoval záväzný pokyn udelený príslušným orgánom, sa nezakladajú na pravde. Súčasťou konkurzného spisu sú uznesenia súdu s odôvodnením, ktorým zamietol návrh správcu na udelenie záväzného pokynu pre speňažovanie vecí patriacich do konkurznej podstaty podľa ustanovenia § 84 ZKR. V spise sa nachádzajú aj písomné vyjadrenia zástupcu veriteľského výboru k návrhom správcu, z obsahu ktorých vyplýva, že žiadajú návrhy správcu na udelenie záväzného pokynu pre speňažovanie majetku patriaceho do podstaty v celom rozsahu zamietnuť. Z obsahu vyjadrení jednoznačne vyplýva, že návrh správcu považujú za zmätočný, zbytočne zaťažujúci súd. Rovnako podľa názoru zabezpečeného veriteľa správca nechápe princípy vyjadrené v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý jasne určuje práva a povinnosti správcu a príslušných orgánov. Podľa názoru zabezpečeného veriteľa správca nemôže nerešpektovať záväzné pokyny príslušných orgánov a osvojovať si právo rozhodovať sám, resp. diktovať príslušným orgánom ako majú rozhodovať. Svojím konaním správca neguje základné zásady konkurzného konania. Správca môže žiadať súd o udelenie záväzného pokynu podľa ustanovenia § 84 ZKR len vtedy, ak sú kumulatívne splnené obidve podmienky a to, že*

príslušný orgán v primeranej lehote záväzný pokyn neuložil a oprávnené záujmy veriteľov môžu byť poškodené. Vo svojich žiadosiach však správca splnenie týchto podmienok nepreukázal. Príslušné orgány t. j. veriteľský výbor a zabezpečený veriteľ správcovi záväzné pokyny udelili a oprávnené záujmy dotknutých veriteľov tým nie sú poškodené a teda správca mal v súlade s nimi postupovať.“.

Okresný súd poukázal tiež na to, že „súčasťou súdneho spisu sú nielen sťažnosti veriteľov ako účastníkov konania na postup správcu v konaní, ale aj sťažnosti konateľa úpadcu Dr. Ing. J. M. na postup správcu, ktorý od neho požaduje súčinnosť, ktorú mu reálne nemôže poskytnúť. Správca žiada od neho otázky, ktoré sú všeobecné a nekonkrétne a teda na nich môže odpovedať len takými istými všeobecnými a nekonkrétnymi vysvetleniami. Žiada preto súd, aby prešetril postup správcu v tomto konaní.“.

Podľa názoru okresného súdu bol jeho postup pri odvolaní sťažovateľa z funkcie SKP v súlade so zákonom č. 7/2005 Z. z. odvolávajúc sa aj na písomné vyjadrenia veriteľov o tom, že správca nerešpektoval ich záväzné pokyny, ako aj na ich ústne vyjadrenia na nariadenom pojednávaní, kde zhodne zotrvali na návrhu na jeho odvolanie.

Okresný súd taktiež uviedol, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku sa v rámci konkurzného konania použijú len primerane, ak zákon č. 7/2005 Z. z. neustanovuje inak, a preto v danom prípade nemohol vykonávať dokazovanie navrhované sťažovateľom.

Z rozsiahleho stanoviska sťažovateľa z 20. novembra 2008 k vyjadreniu okresného súdu považuje ústavný súd za potrebné upriamiť pozornosť na tú jeho časť, ktorá sa týka uznesenia okresného súdu č. k. 2 K 33/2007-459 z 12. augusta 2008, ktorým bol odvolaný z funkcie správca konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti O. P. a zrušenia ktorého sa sťažovateľ výslovne domáha v petite svojej sťažnosti. Sťažovateľ v spojitosti s tým zdôrazňuje, že „V tomto rozhodnutí je iba formálne (na troch riadkoch strany 3) odôvodnené rozhodnutie tým, že správca opakovane nerešpektoval záväzný pokyn, na základe čoho dospel súd k záveru, že správca porušil svoje povinnosti vyplývajúce z ustanovení ZKR.“

Odkaz vo vyjadrení odporcu na tvrdenia zástupcu veriteľského výboru a zabezpečeného veriteľa nie je dôkazom o pravdivosti týchto tvrdení, ale o formálnom postupe súdu. Podstatné je to, či súd vo svojom rozhodnutí aj vyložil, prečo ich považuje za pravdivé, čo sa nestalo. Naopak, napriek môjmu vyjadreniu z 2. 6. 2008 k návrhu na odvolanie, kde som jednotlivé dôvody na odvolanie vyvrátil konkrétnymi dôkazmi, súd sa v rozhodnutí o odvolaní ani nezmienal, prečo ich nepovažuje za pravdivé.

Poukaz vo vyjadrení na sťažnosť konateľa úpadcu na môj postup, keď som požadoval od neho súčinnosť, ktorú mi neposkytol, je svedectvom o tom, že súd v tejto veci formálne plnil svoju úlohu a nezabezpečil kontrolnú funkciu objektívneho orgánu, ktorú má v konkurze plniť. Podľa vyjadrenia súd poukazuje na sťažnosť, podľa ktorej som mal žiadať odpoveď na nekonkrétne a všeobecné otázky, čo nezodpovedá skutočnosti.

Keďže konateľ úpadcu odmietol podať vysvetlenie na konkrétne otázky týkajúce sa konkurznej podstaty, v súlade s §74 ods. 4 ZKR som požiadal súd o predvolanie konateľa, aby na súde podal vysvetlenie na otázky, ktoré odmietol zodpovedať v kancelárii správcu. Stalo sa tak dňa 11. 4. 2008, avšak súd až do môjho odvolania napadnutým rozhodnutím nebol schopný konateľa úpadcu predvolať, resp. predviesť a zabezpečiť jeho vyjadrenie. Pritom toto vyjadrenie by malo podstatný vplyv na majetok patriaci do podstaty.“.

Podľa sťažovateľa nie je úlohou konkurzného súdu iba to, aby prihliadal na vyjadrenia veriteľov, ale aby vychádzal zo všetkých skutočností, ktoré v konkurze vyšli najavo a na ich základe urobil závery tak, aby boli chránené záujmy všetkých veriteľov a v konaní o odvolaní aj záujmy správcu. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd tak v predmetnom konaní nepostupoval, „pretože neprihliadol na zistenia správcu, ktoré boli predmetom trestného stíhania, hoci za tým účelom odročil pojednávanie z 22. 7. 2008 na neurčito s tým, že zabezpečí správu od príslušných orgánov činných v trestnom konaní o stave konania. Súd však rozhodol bez toho, aby v čase rozhodnutia sa oboznámil so správou o stave trestného konania.“.

Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd vo veci samej v súlade s návrhom na rozhodnutie (petitom) jeho sťažnosti takto rozhodol:

„Ústavný súd určuje, že základné právo navrhovateľa na spravodlivé prejednanie pred nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na domáhanie sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy, postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 33/2007 porušené bolo.

Navrhovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 100.000,- Sk (slovom: jednototísíc slovenských korún), ktoré je mu Okresný súd Prešov povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nález.

Ústavný súd ruší uznesenie OS Prešov č. k. 2 K 33/2007-459 z 12. 8. 2008.“

Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval okresný súd, aby sa vyjadril, resp. ak to považuje za potrebné, doplnil svoje pôvodné vyjadrenie k sťažnosti z 29. októbra 2008 a zároveň, aby oznámil, či trvá v tejto veci na verejnom pojednávaní senátu ústavného súdu. Podpredsedníčka okresného súdu sa vyjadrila k sťažnosti podaním sp. zn. 1 Spr 1307/2008 z 11. júna 2010, v ktorom v celom rozsahu poukázala na pôvodné vyjadrenie k sťažnosti a zároveň vyslovila súhlas, aby ústavný súd upustil od verejného pojednávania v tejto veci.

Sťažovateľ svojím podaním, ktoré bolo doručené ústavnému súdu 28. júna 2010, taktiež oznámil, že súhlasí, aby ústavný súd v konaní o jeho sťažnosti upustil od verejného pojednávania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od konania verejného pojednávania potom, ako dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 K 33/2007 a jeho uznesením č. k. 2 K 33/2007-459 z 12. augusta 2008, ktorým bol odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti O. P., s. r. o...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy má každý právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Jedným z aspektov práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, súčasťou ktorého je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, čomu v okolnostiach daného prípadu nebolo podľa sťažovateľa zadost'učinené najmä preto, že namietané rozhodnutie neobsahuje dostatočné a presvedčivé dôvody, na ktorých je založené, a navyše, okresný súd neprihliadol na všetky relevantné skutočnosti, ktoré mal k dispozícii. Sťažovateľ vzhľadom na uvedené kvalifikuje predmetné rozhodnutie ako formálne a arbitrárne a ako také nielen v rozpore so zákonom č. 7/2005 Z. z., ale vzhľadom na závažnosť tohto rozporu aj s ústavou a dohovorom.

Ústavný príkaz konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon vyjadrený v čl. 2 ods. 2 ústavy, zaväzuje všetky orgány verejnej moci vrátane súdov rozhodujúcich v konkurzných konaniach. Tento ústavný príkaz zaväzuje orgány verejnej moci pri ich akejkol'vek činnosti a zvlášť vtedy, ak výkonom svojich kompetencií poskytujú ochranu základným právam a slobodám fyzických osôb alebo právnických osôb, rešpektujúc pritom princípy právneho štátu (čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy).

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu dochádza nielen v prípadoch, ak je komukol'vek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde alebo ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98), ale v neposlednom rade tiež v prípade, ak by rozhodnutie všeobecného súdu bolo arbitrárne, a teda prejavom zjavnej svojvôle pri výklade a aplikácii právnej normy, ak by výrok rozhodnutia nebol v súlade s priebehom konania alebo ak by rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené.

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkol'vek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné

požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takéhoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 300/06).

Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť jednak vo využití všetkých dostupných a pritom legálnych zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje (musí obsahovať) aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich uplatnenia v súlade s procesnými predpismi.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa predovšetkým zoberal do úvahy, že namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu, ktoré je v demokratickej spoločnosti natoľko favorizované, že pri jeho výkone neprichádza do úvahy (zo strany súdov) ani jeho zužujúci výklad a ani také formálne interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho neodôvodnené (svojvoľné) obmedzenie, či dokonca popretie (I. ÚS 2/08).

Oprávneniu domáhať sa ochrany svojich práv na súde ako hlavnej zložky základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodné záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. m. m. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou.

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

Podľa § 42 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. súd aj bez návrhu odvolá správcu, ak opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené týmto zákonom alebo osobitným predpisom (zákon č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pozn.) alebo mu vo výkone funkcie bráni zákonná prekážka; zákonnou prekážkou sa rozumie aj vylúčenie správcu podľa osobitného predpisu. Pred odvolaním správcu počas konkurzu súd vypočuje členov veriteľského výboru a aspoň troch zabezpečených veriteľov s najvyšším počtom hlasov počítaných podľa zistenej sumy ich zistených zabezpečených pohľadávok.

Podľa § 42 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. návrh na odvolanie správcu môže podať veriteľský výbor alebo zabezpečený veriteľ zistenej zabezpečenej pohľadávky. Z dôvodov ustanovených osobitným predpisom môže podať návrh na svoje odvolanie aj správca; ak súd dôvody správcu uzná, bezodkladne správcu z funkcie odvolá.

Podľa § 196 zákona č. 7/2005 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak... na konkurzné konanie... sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 198 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. súd v konaní podľa tohto zákona rozhoduje uznesením. Proti uzneseniu je odvolanie prípustné, len ak to ustanovuje tento zákon. Dovolanie ani mimoriadne dovolanie proti uzneseniu vydanému v konaní podľa tohto zákona nie je prípustné.

Podľa § 198 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. v písomnom vyhotovení uznesenia vydaného v konaní podľa tohto zákona sa uvedie, ktorý súd uznesenie vydal, označenie navrhovateľa, dlžníka (úpadcu) a správcu, ak je ustanovený, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní a deň a miesto vydania uznesenia.

Ak všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K naplneniu práva sťažovateľa na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, by preto v danom prípade došlo iba vtedy, ak by odôvodnenie uznesenia okresného súdu zodpovedalo náležitostiam § 198 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z., t. j. obsahovalo by aj dostatočné a relevantné dôvody, na základe ktorých bolo vydané.

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Týmto kritériám musí nepochybne zodpovedať aj uznesenie súdu vydané v konaní podľa zákona č. 7/2005 Z. z. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia,

postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04), ktorým je pre tú časť konkurzného konania, v ktorom sa koná o jeho právach a povinnostiach podľa § 24 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z., aj správca. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997), avšak musí zodpovedať požiadavkám zakotveným v ustanovení § 157 ods. 2 OSP (v spojení s § 167 ods. 2 OSP). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V posudzovanej veci sa však podľa názoru ústavného súdu tak nestalo.

Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu č. k. 2 K/33/2007-459 z 12. augusta 2008 o odvolaní sťažovateľa z funkcie správcu konkurznej podstaty je vo svetle uvedených kritérií podľa názoru ústavného súdu nedostatočné a nepresvedčivé.

Okresný súd v odôvodnení namietaného uznesenia okrem iného uviedol:

«V písomnom podaní zo dňa 20. 05. 2008, súdu doručenom dňa 20. 05. 2008 zabezpečený veriteľ žiadal, aby súd odvolal správcu konkurznej podstaty. Svoj návrh na odvolanie správcu z funkcie odôvodnil tým, že správca opakovane a závažným spôsobom porušuje povinnosti stanovené zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii.

Správca JUDr. J. T. v písomnom podaní zo dňa 02. 06. 2008, súdu doručenom dňa 02. 06. 2008 uviedol, že tvrdenia zabezpečeného veriteľa na jeho odvolanie z funkcie správcu považuje za účelové a nezodpovedajúce skutočnosti, a preto navrhuje súdu, aby bol návrh zabezpečeného veriteľa na jeho odvolanie z funkcie zamietnutý.

Predseda veriteľského výboru úpadcu v písomnom podaní zo dňa 30. 05. 2008, súdu doručenom dňa 02. 06. 2008 uviedol, že správca nerešpektoval záväzný pokyn

na speňažovanie majetku úpadcu. Nerešpektovaním tohto záväzného pokynu správca porušil svoje povinnosti tak, ako to uvádza vo svojom písomnom návrhu zabezpečený veriteľ, a preto konkurzný súd by mal návrhu na odvolanie správcu z funkcie v celom rozsahu vyhovieť.

Na nariadenom výsluchu konanom dňa 22. 07. 2008 za účelom vypočutia veriteľov k návrhu na odvolanie správcu z funkcie, správca konkurznej podstaty JUDr. J. T. uviedol, že nesúhlasí s návrhom na jeho odvolanie z funkcie správcu konkurznej podstaty, nakoľko svoje povinnosti si v zmysle zákona plnil. Poukázal na to, že vo veci bolo začaté trestné stíhanie, pričom podľa jeho názoru po vykonaní všetkých procesných úkonov bude vznesené konkrétne obvinenie voči konkrétnym osobám. Svoje povinnosti neporušoval ani opakovane, ani závažným spôsobom, naopak, o všetkých krokoch riadne informoval veriteľský výbor, ako aj zabezpečeného veriteľa.

Predseda veriteľského výboru trval na rozhodnutí súdu o odvolaní správcu z funkcie majúc za to, že správca nerešpektuje uloženie záväzných pokynov a neplní si svoje povinnosti. Správca si prisvojuje povinnosti patriace veriteľskému výboru, nerešpektuje postavenie veriteľa v danom konaní.

Právny zástupca zabezpečeného veriteľa trval na svojom návrhu na odvolanie správcu z funkcie a to z dôvodov bližšie uvedených vo svojom písomnom podaní. Splnomocnená zástupkyňa za spoločnosť S., a. s., na výsluchu uviedla, že predstavenstvo spoločnosti rozhodlo o zmene správcu, a preto súhlasí s návrhom na odvolanie správcu z funkcie.

Prítomní zástupcovia za veriteľa a to V. a V. sa nevedeli bližšie vyjadriť k návrhu na odvolanie správcu z funkcie.“

Okresný súd v ďalšej časti odôvodnenia namietaného uznesenia cituje doslovné znenie § 42 ods. 1 a 2 zákona č. 7/2005 Z. z. a pokračuje poukázaním na cieľ novej právnej úpravy konkurzného konania uvádzajúc, že ním „bolo vytvoriť právne prostredie, ktoré na jednej strane bude motivovať dlžníkov predchádzať úpadku, prípadne riešiť hroziaci úpadok reštrukturalizáciou a na druhej strane zabezpečiť pružné konkurzné konanie a vysokú mieru uspokojenia pohľadávok veriteľov, najmä zabezpečených veriteľov, ak stav úpadku nastane. Podľa citovaného zákonného ustanovenia, súd odvolá správcu z funkcie,

ak v konkurznom konaní opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené ZKR alebo zákonom č. 8/2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ide pritom o povinnosť, nie možnosť súdu. Ak teda správca opakovane alebo závažne porušil svoje povinnosti, súd musí správcu z funkcie odvolať. Správca konkurznej podstaty v danom prípade opakovane nerešpektoval záväzný pokyn udelený príslušným orgánom na speňažovanie majetku, na základe čoho dospel súd k záveru, že správca porušil svoje povinnosti vyplývajúce z ustanovení ZKR.

V súlade s citovaným zákonným ustanovením a vypočutím zástupcov veriteľov na nariadenom pojednávaní, súd má za to, že návrh zabezpečeného veriteľa na odvolanie správcu z funkcie je dôvodným, a preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.“

Pre náležité odôvodnenie rozhodnutia nepostačuje iba odvolanie sa na príslušné ustanovenie zákona č. 7/2005 Z. z. a konštatovanie, že návrh zabezpečeného veriteľa na odvolanie sťažovateľa z funkcie správcu konkurznej podstaty je dôvodný bez toho, aby súd akokoľvek konkretizoval, o nerešpektovanie akého pokynu na speňažovanie majetku zo strany správcu konkurznej podstaty malo v okolnostiach daného prípadu opakovane ísť, kto a kedy mu tento záväzný pokyn udelil, v čom malo spočívať tvrdené opakované nerešpektovanie tohto pokynu a prečo súd považuje tvrdenia zabezpečeného veriteľa za pravdivé. Okresný súd sa taktiež nijako nevysporiadal s písomným vyjadrením sťažovateľa k návrhu na jeho odvolanie z funkcie správcu konkurznej podstaty ani s jeho argumentáciou prednesenou na pojednávaní uskutočnenom 22. júla 2008. Rovnako tak okresný súd nezabezpečil „správu od príslušných orgánov v trestnom konaní o stave trestného konania vo veci“ aj napriek tomu, že na uvedenom pojednávaní výslovne uviedol, že tak pred rozhodnutím podľa § 42 zákona č. 7/2005 Z. z. urobí.

Ústavný súd sa nemôže stotožniť ani s názorom okresného súdu obsiahnutým v jeho vyjadrení k sťažnosti, podľa ktorého postačuje, ak sú dôvody odvolania sťažovateľa z funkcie SKP dostatočne zrejmé z obsahu konkurzného spisu, súčasťou ktorého sú aj uznesenia s odôvodnením, ktorým okresný súd zamietol návrh správcu na udelenie záväzného pokynu pre speňažovanie vecí patriacich do konkurznej podstaty podľa § 84

zákona č. 7/2005 Z. z. Akceptácia takéhoto názoru by vlastne zakladala aprobovanie, resp. tolerovanie svojvôle, ktorú nedovoľuje čl. 2 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v danej veci sú podmienky jeho ingerencie v rovine sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru splnené, pretože rozhodnutie okresného súdu č. k. 2 K 33/2007-459 z 12. augusta 2008, ktorým bol sťažovateľ odvolaný z funkcie správcu konkurznej podstaty, nemožno z hľadiska požiadaviek riadneho a presvedčivého odôvodnenia vrátane imperatívu vysporiadania sa s námietkami účastníka konania, ktoré majú vzťah k prerokovanej veci, akceptovať.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd v nadväznosti na to vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu), zrušil namietané uznesenie krajského súdu č. k. 2 K 33/2007-459 z 12. augusta 2008 a vec mu podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

Okresný súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

K aplikácii citovaného ustanovenia v okolnostiach prerokovanej sťažnosti ústavný súd zdôrazňuje, že jeho právne názory, ktoré ho viedli k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľa a k následnému zrušeniu namietaného uznesenia okresného súdu, nesmerujú k jednoznačnému záveru o tom, ako má okresný súd o návrhu na odvolanie správcu meritórne rozhodnúť. Základom výroku tohto nálezu bolo totiž výlučne zistenie nedostatočnosti odôvodnenia označeného uznesenia okresného súdu.

Po vrátení veci na ďalšie konanie bude úlohou okresného súdu vec opäť prerokovať a rozhodnúť o odvolaní, resp. neodvolaní sťažovateľa z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti O. P., s. r. o..., náležite zistiť a posúdiť všetky relevantné objektívne okolnosti, o ktoré sťažovateľ opiera svoje tvrdenia, že nie sú dané zákonom ustanovené dôvody na jeho odvolanie z funkcie SKP, a v uznesení o odvolaní, resp. neodvolaní sťažovateľa z funkcie správcu konkurznej podstaty jasne a podrobne uviesť dôvody na jeho odvolanie, resp. neodvolanie.

Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v konaní pred okresným súdom neboli dodržané princípy riadneho procesu a nadväzne na to namietané uznesenie okresného súdu zrušil, nepovažoval už za nevyhnutné pristupovať k ďalšiemu kroku, ktorým by bolo meritórne posúdenie súladu odôvodnenia predmetného uznesenia s ústavou garantovaným právom na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy.

Ako už ústavný súd viackrát zdôraznil, ochranu ústavnosti je nutné spájať s minimalizáciou zásahov do právomoci všeobecných súdov, a preto je nálezom zrušujúcim namietané rozhodnutie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie vytvorený procesný priestor na ochranu tohoto základného práva hmotného charakteru v rámci ďalšieho konania pred okresným súdom (m. m. IV. ÚS 149/09, IV. ÚS 136/2010).

Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosti v časti namietaného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 35 ods. 1 ústavy nevyhovet (bod 3 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Vzhľadom na to, že sťažovateľ neuplatnil úhradu trov konania v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd o úhrade trov nerozhodoval.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho práva boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie. Sťažovateľ požiadal ústavný súd o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk (3 319,39 €), pričom tento svoj návrh odôvodnil takto:

„V konkrétnej veci je opodstatnené aj poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia, pretože iba deklarováním porušenia základného práva nebude možné zachovať v predmetnom konaní moje základné právo na uskutočňovanie zárobkovej činnosti správcu podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy, pretože novovymenovaný správca sa účinne ujal funkcie po zverejnení uznesenia súdu v OV dňa 10. 9. 2008, po jeho vymenovaní uznesením súdu zo 4. 9. 2008 a toto vymenovanie nie je možné zrušiť. Navyiac, podľa ZKR má správca právo na odmenu za činnosť do konania schôdze veriteľov a od toho času je celá jeho činnosť honorovaná až odmenou zo speňaženia podľa § 43 ods. 1 ZKR. Odvolaný správca nemá nárok na odmenu za činnosti, ktoré nie sú speňažovaním, avšak sú nevyhnutné jednak pre prípravu speňažovania, ale aj za činnosť, ktorá je nevyhnutná napr. pre vysporiadanie pracovnoprávných vzťahov, ale aj za ďalšie činnosti podľa ZKR, ktoré nie sú speňažovaním. V predmetnom konkurze pri počte 433 pracovníkov, ktorí ostali v pracovnom pomere po vyhlásení konkurzu, bola činnosť správcu náročná a v dôsledku protiústavného postupu súdu nebude odvolaný správca za svoju činnosť odmenený.“

Ústavný súd dôsledne zväžiac všetky okolnosti tohto prípadu sťažovateľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie nepriznal. Podľa názoru ústavného súdu je ochrana základných práv sťažovateľa účinne poskytnutá tým, že sa napadnuté uznesenie okresného súdu zrušilo a vrátila sa mu vec na ďalšie konanie a na jej dovŕšenie postačuje v tomto konaní vyslovený a záväzný právny názor ústavného súdu.

Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že bol v dôsledku namietaného postupu okresného súdu a na jeho základe vydaného rozhodnutia o jeho odvolaní z funkcie SKP poškodený, a keďže odvolaný správca nemá nárok na odmenu za činnosti, ktoré nie sú speňažovaním, ústavný súd uvádza, že účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody, resp. ušlého zisku. Slovenský právny poriadok disponuje nástrojmi umožňujúcimi osobe poškodenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci uplatniť si nárok na náhradu takej škody (zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Ústavný súd preto v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. augusta 2010